

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EF) nr. 2006/2004

2009/EØS/39/33

av 27. oktober 2004

om samarbeid mellom nasjonale myndigheter med ansvar for håndheving av forbrukervernlovgivning (forordningen om forbrukervernsamarbeid)(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 95,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen,

under henvisning til uttalelse fra den økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

etter samråd med Regionkomiteen,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

1) I rådsresolusjon av 8. juli 1996 om samarbeid mellom forvaltninger om håndhevinga av regelverket for den indre marknaden⁽³⁾ erkjente Rådet at det er behov for en fortsatt innsats for å bedre samarbeidet mellom forvaltningene, og oppfordret medlemsstatene og Kommisjonen til å undersøke muligheten av å styrke forvaltningssamarbeidet om håndhevingen av regelverket, og se dette som en prioritert sak.

2) Eksisterende nasjonale bestemmelser om håndheving av regelverket som beskytter forbrukernes interesser er ikke tilpasset problemene knyttet til håndheving i det indre marked, og det er i dag umulig å få til et effektivt og virkningsfullt samarbeid på dette området. Disse vanskelighetene er til hinder for at offentlige håndhevingsmyndigheter kan samarbeide om å påvise

og etterforske overtredelser innenfor Fellesskapet av regelverket som beskytter forbrukernes interesser, og sikre stans eller forbud. Resultatet er at det ikke finnes noen effektiv håndheving over landegrensene, og dermed kan selgere og leverandører unngå håndheving ved å flytte på seg innenfor Fellesskapet. Dette fører til konkurransevridning for lovlige selgere og leverandører som driver virksomhet enten på nasjonalt plan eller over grensene. Vanskelighetene med grensekryssende håndheving svekker forbrukernes tillit til tilbud over landegrensene, og dermed også deres tillit til det indre marked.

3) Det er derfor hensiktsmessig på den ene side å gjøre det lettere for offentlige myndigheter med ansvar for håndheving av regelverket som beskytter forbrukernes interesser å samarbeide når de skal håndtere overtredelser innenfor Fellesskapet, og på den annen side å bidra til at det indre marked virker på en tilfredsstillende måte, til at håndhevingen av regelverket som beskytter forbrukernes interesser er konsekvent og holder en høy standard, og til kontroll med at forbrukerne har et økonomisk vern.

4) Fellesskapets regelverk inneholder bestemmelser om samarbeidsnettverk som skal sikre forbrukerne et vern ut over det rent økonomiske, ikke minst på det helsemessige området. Nettverk opprettet ved denne forordning og disse andre nettverkene bør utveksle opplysninger om beste praksis.

5) Virkeområdet for bestemmelsene om gjensidig bistand i denne forordning bør begrenses til overtredelser innenfor Fellesskapet av Fellesskapets regelverk som beskytter forbrukernes interesser. En effektiv håndtering av overtredelser på nasjonalt plan bør sikre at nasjonale transaksjoner og transaksjoner innenfor Fellesskapet behandles likt. Denne forordning berører ikke Kommisjonens ansvar med hensyn til medlemsstatenes overtredelser av Fellesskapets regelverk, og den gir heller ikke Kommisjonen myndighet til å stanse overtredelser innenfor Fellesskapet som er definert i denne forordning.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EUT L 364 av 9.12.2004, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 92/2006 av 7. juli 2006 om endring av EØS-avtalens vedlegg XIX (Forbrukervern), se EØS-tillegget til Den europeiske unions tidende nr. 52, 19.10.2006, s. 26.

⁽¹⁾ EUT C 108 av 30.4.2004, s. 86.

⁽²⁾ Europaparlamentsuttalelse av 20. april 2004 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 7. oktober 2004.

⁽³⁾ EFT C 224 av 1.8.1996, s. 3.

- 6) For å beskytte forbrukerne mot overtredelser innenfor Fellesskapet må det opprettes et nettverk mellom offentlige håndhevingsmyndigheter i hele Fellesskapet. Disse myndighetene har behov for et minstemål av felles etterforsknings- og håndhevingsmyndighet for å kunne anvende denne forordning på en effektiv måte og avskrekke selgere eller leverandører slik at de ikke gjør seg skyldige i overtredelser innenfor Fellesskapet.
- 7) For å kunne sikre forbrukerne vern og et indre marked som virker på en tilfredsstillende måte, er det helt avgjørende at vedkommende myndigheter har mulighet for å samarbeide fritt og på gjensidig grunnlag ved å utveksle opplysninger, påvise og etterforske overtredelser innenfor Fellesskapet og treffe tiltak med sikte på å oppnå stans eller forbud.
- 8) Vedkommende myndigheter bør også gjøre bruk av annen myndighet eller andre tiltak som de har til rådighet på nasjonalt plan, herunder myndighet til å ta ut tiltale eller henvide saker til straffeforfølgning som følge av en anmodning om gjensidig bistand, med sikte på umiddelbart å stanse eller forby overtredelser innenfor Fellesskapet, når det er hensiktsmessig.
- 9) Opplysninger som utveksles mellom vedkommende myndigheter, må være omfattet av de strengeste garantier for fortrolig behandling og taushetsplikt for å sikre at etterforskningen ikke kompromitteres eller at selgeres eller leverandørers omdømme ikke lider skade på feilaktig grunnlag. Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger⁽¹⁾ og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger⁽²⁾ bør få anvendelse i forbindelse med denne forordning.
- 10) Håndhevingsproblemer stanser ikke ved Den europeiske unions grenser, og Fellesskapets forbrukere må beskyttes mot uærlige næringsdrivende etablert i tredjestater. Det er derfor behov for å framforhandle internasjonale avtaler med tredjestater om gjensidig bistand ved håndheving av regelverket som beskytter forbrukernes interesser. Forhandlinger om slike internasjonale avtaler bør, på de områder som kommer inn under denne forordning, skje på fellesskapsplan for å sikre et best mulig vern for Fellesskapets forbrukere og et tilfredsstillende håndhevings samarbeid med tredjestater.
- 11) Medlemsstatenes håndhevingsvirksomhet knyttet til overtredelser innenfor Fellesskapet bør samordnes på fellesskapsplan med sikte på å bedre anvendelsen av denne forordning og bidra til å heve standarden for håndheving og gjøre den mer konsekvent.
- 12) Medlemsstatenes forvaltningssamarbeid bør samordnes på fellesskapsplan, i den grad samarbeidet har en fellesskapsdimensjon, med sikte på å bedre anvendelsen av regelverket som beskytter forbrukernes interesser. Med opprettelsen av det europeiske utenrettslige nett er en slik samordning allerede til stede.
- 13) Når samordningen av medlemsstatenes virksomhet etter denne forordning innebærer finansiell støtte fra Fellesskapet, skal beslutning om støtte treffes etter framgangsmåtene fastsatt i europaparlaments- og rådsbeslutning 2004/20/EF av 8. desember 2003 om innføring av ei generell ramme for finansiering av fellesskapstiltak til støtte for forbrukerpolitikken i tidsrommet 2004-2007⁽³⁾, særlig tiltak 5 og 10 i beslutningens vedlegg, og i framtidige beslutninger.
- 14) Forbrukerorganisasjonene har en svært viktig rolle med hensyn til å opplyse og bevisstgjøre forbrukerne og verne om deres interesser, også i forbindelse med tvisteløsning, og de bør oppmuntres til å samarbeide med vedkommende myndigheter om å styrke anvendelsen av denne forordning.
- 15) De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen denne forordning, bør vedtas i samsvar med rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærmere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er tillagt Kommisjonen⁽⁴⁾.
- 16) En effektiv overvåking av anvendelsen av denne forordning og et effektivt forbrukervern forutsetter jevnlig rapportering fra medlemsstatene.
- 17) I denne forordning respekteres de grunnleggende rettigheter og overholdes de prinsipper som er anerkjent særlig i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter⁽⁵⁾. Denne forordning bør derfor tolkes og anvendes i samsvar med disse rettigheter og prinsipper.

⁽¹⁾ EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31). Endret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 av 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ EUT L 5 av 9.1.2004, s. 1. Endret ved beslutning 2004/786/EF (EUT L 138 av 30.4.2004, s. 7).

⁽⁴⁾ EFT L 184 av 17.7.1999, s. 23.

⁽⁵⁾ EFT C 364 av 18.12.2000, s. 1.

18) Ettersom målet for denne forordning, som er samarbeid mellom nasjonale myndigheter med ansvar for håndheving av forbrukervernlovgivning, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene ettersom de ikke alene kan sikre samarbeid og samordning, og derfor bedre kan nås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel 5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet —'

VEDTATT DENNE FORORDNING:

KAPITTEL I

INNLEDENDE BESTEMMELSER

Artikkel 1

Mål

Denne forordning fastsetter på hvilke vilkår medlemsstatenes vedkommende myndigheter med ansvar for håndheving av regelverket som beskytter forbrukernes interesser skal samarbeide med hverandre og med Kommisjonen for å sikre at dette regelverket blir overholdt, at det indre marked virker på en tilfredsstillende måte, og at forbrukerne gis et sterkere økonomisk vern.

Artikkel 2

Virkeområde

1. Bestemmelsene om gjensidig bistand i kapittel II og III får anvendelse på overtredelser innenfor Fellesskapet.
2. Denne forordning berører ikke fellesskapsreglene for internasjonal privatrett, og særlig ikke bestemmelser om domsmyndighet og lovvalg.
3. Denne forordning berører ikke medlemsstatenes anvendelse av tiltak knyttet til strafferettslig og sivilrettslig samarbeid, og særlig ikke virksomheten innenfor det europeiske rettslige nett.
4. Denne forordning berører ikke medlemsstatenes oppfyllelse av eventuelle ytterligere forpliktelse knyttet til gjensidig bistand i forbindelse med vern av kollektive økonomiske forbrukerinteresser, herunder i straffesaker, og som følger av andre rettsakter, herunder bilaterale eller multilaterale avtaler.

5. Denne forordning berører ikke europaparlaments- og rådsdirektiv 98/27/EF av 19. mai 1998 om nedlegging av forbod med omsyn til vern av forbrukerinteresser⁽¹⁾.

6. Denne forordning berører ikke Fellesskapets regelverk for det indre marked, og særlig ikke bestemmelsene om fritt varebytte og fri bevegelighet for tjenester.

7. Denne forordning berører ikke Fellesskapets regelverk for tjenester knyttet til fjernsynskringkasting.

Artikkel 3

Definisjoner

I denne forordning menes med

- a) «regelverk som beskytter forbrukernes interesser», direktivene i vedlegget slik de er innarbeidet i medlemsstatenes nasjonale rett, og forordningene oppført i vedlegget,
- b) «overtredelse innenfor Fellesskapet», enhver handling eller unnlattelse som er i strid med regelverket som beskytter forbrukernes interesser, som definert i bokstav a), og som skader eller kan skade kollektive interesser for forbrukere bosatt i en annen eller andre medlemsstater enn medlemsstaten der handlingen eller unnlattelsen har sin opprinnelse eller har funnet sted; eller der den ansvarlige selger eller leverandør er etablert; eller der det finnes bevismateriale eller eiendeler som kan knyttes til handlingen eller unnlattelsen,
- c) «vedkommende myndighet», enhver offentlig myndighet på nasjonalt, regionalt eller lokalt plan med et særlig ansvar for å håndheve regelverket som beskytter forbrukernes interesser,
- d) «sentralt kontaktorgan», den offentlige myndighet i hver enkelt medlemsstat som er utpekt som ansvarlig for samordningen av denne forordnings anvendelse i vedkommende medlemsstat,
- e) «ansvarlig tjenestemann», en tjenestemann hos vedkommende myndighet som er utpekt som ansvarlig for anvendelsen av denne forordning,
- f) «anmodende myndighet», den vedkommende myndighet som ber om gjensidig bistand,
- g) «anmodet myndighet», den vedkommende myndighet som mottar en anmodning om gjensidig bistand,

⁽¹⁾ EFT L 166 av 11.6.1998, s. 51. Sist endret ved direktiv 2002/65/EF (EFT L 271 av 9.10.2002, s. 16).

- h) «selger eller leverandør», enhver fysisk eller juridisk person som, med hensyn til regelverket som beskytter forbrukernes interesser, handler innenfor rammen av sin forretningsvirksomhet, sin næringsvirksomhet, sitt håndverk eller sitt yrke,
- i) «markedstilsynsvirksomhet», tiltak som treffes av vedkommende myndighet for å fastslå om overtredelser innenfor Fellesskapet har funnet sted på dens territorium,
- j) «forbrukerklage», en med rimelighet underbygd påstand om at en selger eller leverandør har begått eller kan komme til å begå en overtredelse av regelverket som beskytter forbrukernes interesser,
- k) «kollektive forbrukerinteresser», en rekke forbrukeres interesser, som har lidt skade eller kan komme til å lide skade som følge av en overtredelse.

Artikkel 4

Vedkommende myndigheter

1. Hver medlemsstat skal utpeke de vedkommende myndigheter og et sentralt kontaktorgan med ansvar for anvendelsen av denne forordning.
2. Hver medlemsstat kan, dersom det er nødvendig for at den skal kunne oppfylle sine forpliktelser etter denne forordning, utpeke andre offentlige myndigheter. Den kan også utpeke organer som har en rettmessig interesse av at overtredelser innenfor Fellesskapet stanses eller forbyes, i samsvar med artikkel 8 nr. 3.
3. Vedkommende myndighet skal, uten at det berører bestemmelsene i nr. 4, ha den myndighet til å foreta etterforskning og håndheving som er nødvendig for å anvende denne forordning, og skal utøve denne myndighet i samsvar med nasjonal lovgivning.
4. Vedkommende myndighet kan i samsvar med nasjonal lovgivning utøve den myndighet som er nevnt i nr. 3, enten
 - a) direkte i henhold til egen myndighet, eller under tilsyn av rettsmyndighetene, eller
 - b) ved å henvise saken til en domstol som har kompetanse til å treffe den nødvendige avgjørelse, eventuelt også ved overprøving dersom begjæringen om å treffe nødvendig avgjørelse ikke tas til følge.
5. I den grad vedkommende myndigheter utøver sin myndighet ved å henvise saker til domstolen i samsvar med nr. 4 bokstav b), skal denne domstol ha kompetanse til å treffe de nødvendige avgjørelser.

6. Den myndighet som er omhandlet i nr. 3, skal utøves bare når det er rimelig grunn til mistanke om en overtredelse innenfor Fellesskapet, og skal minst omfatte retten til
 - a) å ha tilgang til alle relevante dokumenter, i enhver form, knyttet til overtredelsen innenfor Fellesskapet,
 - b) å avkreve enhver person relevante opplysninger knyttet til overtredelsen innenfor Fellesskapet,
 - c) å gjennomføre nødvendige kontroller på stedet,
 - d) å framsette et skriftlig krav om at vedkommende selger eller leverandør stanses overtredelsen innenfor Fellesskapet,
 - e) å få selgeren eller leverandøren som er ansvarlig for overtredelsen innenfor Fellesskapet, til å forplikte seg til å stanse overtredelsen, og eventuelt å offentliggjøre den inngåtte forpliktelsen,
 - f) å kreve at enhver overtredelse innenfor Fellesskapet stanses eller forbyes, og eventuelt å offentliggjøre de avgjørelser som er truffet i denne forbindelse,
 - g) å kreve at den tapende part betaler erstatning til statskassen eller til en mottaker som er utpekt i eller i henhold til nasjonal lovgivning, dersom avgjørelsen ikke etterkommes.
7. Medlemsstatene skal sørge for at vedkommende myndigheter har tilstrekkelige midler til å anvende denne forordning. Ansvarlige tjenestemenn skal følge faglige standarder og hensiktsmessige interne framgangsmåter eller atferdsregler som særlig sikrer at enkeltpersoner gis vern ved behandling av personopplysninger, at saksbehandlingen er rimelig og rettferdig, og at reglene fastsatt i artikkel 13 om fortrolig behandling og taushetsplikt blir overholdt.
8. Enhver vedkommende myndighet skal gjøre sine rettigheter og sitt ansvar etter denne forordning kjent for offentligheten, og skal utpeke ansvarlige tjenestemenn.

Artikkel 5

Lister

1. Hver enkelt medlemsstat skal opplyse Kommisjonen og de øvrige medlemsstater om navnet på vedkommende myndigheter, og på andre offentlige myndigheter og organer som har en rettmessig interesse av at overtredelser innenfor Fellesskapet stanses eller forbyes, samt på det sentrale kontaktorganet.

2. Kommisjonen skal offentliggjøre og ajourføre listen over sentrale kontaktorganer og vedkommende myndigheter i *Den europeiske unions tidende*.

KAPITTEL II

GJENSIDIG BISTAND

Artikkel 6

Utvexling av opplysninger på anmodning

1. Når en anmodende myndighet ber om det, skal en anmodet myndighet, i samsvar med artikkel 4, umiddelbart legge fram alle opplysninger som er relevante for å kunne avgjøre om det har funnet sted en overtredelse innenfor Fellesskapet, eller om det er rimelig grunn til mistanke om at den vil finne sted.
2. Den anmodede myndighet skal, om nødvendig med bistand fra andre offentlige myndigheter, iverksette hensiktsmessig etterforskning eller andre nødvendige eller hensiktsmessige tiltak i samsvar med artikkel 4, med sikte på å innhente de nødvendige opplysninger.
3. Når den anmodende myndighet ber om det, kan den anmodede myndighet gi tillatelse til at en ansvarlig tjenestemann fra den anmodende myndighet følger med den anmodede myndighets tjenestemenn under deres etterforskning.
4. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

Artikkel 7

Utvexling av opplysninger uten anmodning

1. Når vedkommende myndighet får kjennskap til at en overtredelse innenfor Fellesskapet har funnet sted, eller har rimelig grunn til mistanke om at det vil skje, skal den umiddelbart gi vedkommende myndigheter i andre medlemsstater og Kommisjonen melding om dette, og gi dem alle nødvendige opplysninger.
2. Når vedkommende myndighet treffer ytterligere håndhevingstiltak eller mottar anmodninger om gjensidig bistand i forbindelse med overtredelsen innenfor Fellesskapet, skal den gi andre medlemsstater og Kommisjonen melding om dette.
3. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

Artikkel 8

Anmodninger om håndhevingstiltak

1. En anmodet myndighet skal, når en anmodende myndighet ber om det, treffe alle håndhevingstiltak som er nødvendige for umiddelbart å stanse eller forby overtredelsen innenfor Fellesskapet.
2. For å oppfylle sine forpliktelser i henhold til nr. 1 skal den anmodede myndighet utøve den myndighet som er nevnt i artikkel 4 nr. 6, og all annen myndighet den er tillagt i henhold til nasjonal lovgivning. Den anmodede myndighet skal, om nødvendig med bistand fra andre offentlige myndigheter, bestemme hvilke håndhevingstiltak som skal treffes for å stanse eller forby overtredelsen innenfor Fellesskapet, og som er virkningsfulle og står i forhold til overtredelsen.
3. Den anmodede myndighet kan også oppfylle sine forpliktelser etter nr. 1 og 2 ved å gi et organ som, i samsvar med artikkel 4 nr. 2 annet punktum, er utpekt som et organ med en rettmessig interesse av at overtredelser innenfor Fellesskapet stanses eller forbys, i oppdrag å treffe alle nødvendige håndhevingstiltak som det etter nasjonal lovgivning har til rådighet, for å stanse eller forby overtredelsen innenfor Fellesskapet på vegne av den anmodede myndighet. Dersom dette organet ikke umiddelbart stanser eller forbyr overtredelsen innenfor Fellesskapet, har den anmodede myndighet fortsatt sine forpliktelser etter nr. 1 og 2.
4. Den anmodede myndighet kan treffe tiltakene nevnt i nr. 3 bare dersom den først rådfører seg med den anmodende myndighet om bruken av disse tiltakene, og både den anmodende og den anmodede myndighet er enige om følgende:
 - tiltakene nevnt i nr. 3 vil kunne være minst like effektive som tiltak fra den anmodede myndighets side, med hensyn til å stanse eller forby overtredelsen innenfor Fellesskapet,og
 - når organet utpekt etter nasjonal lovgivning får dette oppdraget, fører det ikke til at opplysninger beskyttet etter artikkel 13 utleveres til vedkommende organ.
5. Dersom den anmodende myndighet mener at vilkårene i nr. 4 ikke er oppfylt, skal den skriftlig opplyse den anmodede myndighet om dette og begrunne sitt syn. Dersom den anmodende myndighet og den anmodede myndighet ikke er enige, kan den anmodede myndighet henvise saken til Kommisjonen, som skal avgi uttalelse etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

6. Den anmodede myndighet kan rådføre seg med den anmodende myndighet under gjennomføringen av håndhevingstiltakene nevnt i nr. 1 og 2. Den anmodede myndighet skal umiddelbart gi den anmodende myndighet, vedkommende myndigheter i de øvrige medlemsstater og Kommisjonen melding om hvilke tiltak som er truffet, og hvilken virkning de har hatt på overtredelsen innenfor Fellesskapet, herunder om overtredelsen er stanset.

7. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

Artikkel 9

Samordning av markedstilsynsvirksomhet og håndheving

1. Vedkommende myndigheter skal samordne sin markedstilsynsvirksomhet og sin håndheving. De skal utveksle alle opplysninger som er nødvendige for dette formål.

2. Når vedkommende myndigheter blir oppmerksom på at en overtredelse innenfor Fellesskapet skader forbrukerinteressene i mer enn to medlemsstater, skal de berørte vedkommende myndigheter samordne sine håndhevingstiltak og anmodninger om gjensidig bistand gjennom det sentrale kontaktorganet. De skal særlig bestrebe seg på å samordne sin etterforskning og håndheving i tid.

3. Vedkommende myndigheter skal på forhånd underrette Kommisjonen om denne samordningen, og kan oppfordre tjenestemenn og andre medfølgende personer som har tillatelse fra Kommisjonen, til å delta.

4. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

Artikkel 10

Database

1. Kommisjonen skal administrere en elektronisk database for lagring og behandling av opplysninger den mottar etter artikkel 7, 8 og 9. Kun vedkommende myndigheter skal ha tilgang til opplysningene i databasen. Vedkommende myndigheter skal, med hensyn til sitt ansvar for å melde inn opplysninger som skal lagres i databasen, og den behandling av personopplysninger som dette innebærer, anses som behandlingsansvarlig i samsvar med artikkel 2 bokstav d) i direktiv 95/46/EF. Kommisjonen skal, med hensyn til sitt ansvar etter denne artikkel og den behandling av personopplysninger som dette innebærer, anses som behandlingsansvarlig i samsvar med artikkel 2 bokstav d) i forordning (EF) nr. 45/2001.

2. Dersom vedkommende myndighet kommer til at den har gitt en melding om overtredelse innenfor Fellesskapet i henhold til artikkel 7 som senere har vist seg å være uten grunnlag, skal den trekke meldingen tilbake, og Kommisjonen skal umiddelbart fjerne opplysningene fra databasen. Når en anmodet myndighet gir Kommisjonen melding etter artikkel 8 nr. 6 om at en overtredelse innenfor Fellesskapet er stanset, skal de lagrede opplysningene om overtredelsen innenfor Fellesskapet slettes fem år etter meldingen.

3. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

KAPITTEL III

VILKÅR FOR GJENSIDIG BISTAND

Artikkel 11

Generelt ansvar

1. Vedkommende myndigheter skal oppfylle sine forpliktelser etter denne forordning som om de handlet på vegne av forbrukerne i sitt eget land, for egen regning, eller på anmodning fra en annen vedkommende myndighet i sitt eget land.

2. Medlemsstatene skal treffe alle tiltak som er nødvendige for å sikre at denne forordnings anvendelse samordnes på en effektiv måte gjennom det sentrale kontaktorganet, når den anvendes av vedkommende myndigheter, av andre offentlige myndigheter og organer de har utpekt og som har en rettmessig interesse av at overtredelser innenfor Fellesskapet stanses eller forbyes, og av vedkommende domstoler.

3. Medlemsstatene skal oppmuntre til samarbeid mellom de vedkommende myndigheter og andre organer som etter nasjonal lovgivning har en rettmessig interesse av at overtredelser innenfor Fellesskapet stanses eller forbyes, for å sikre at mulige overtredelser innenfor Fellesskapet umiddelbart meldes til vedkommende myndigheter.

Artikkel 12

Framgangsmåter ved anmodning om gjensidig bistand og utveksling av opplysninger

1. Den anmodende myndighet skal sørge for at alle anmodninger om gjensidig bistand inneholder tilstrekkelige opplysninger til at en anmodet myndighet kan etterkomme anmodningen, herunder eventuelt nødvendig bevismateriale som kan innhentes bare på den anmodende myndighets territorium.

2. Anmodninger skal sendes av den anmodende myndighet til den anmodede myndighets sentrale kontaktorgan, via den anmodende myndighets sentrale kontaktorgan. Den anmodede myndighets sentrale kontaktorgan skal umiddelbart videresende anmodningen til vedkommende myndighet.

3. Anmodninger om bistand og all formidling av opplysninger skal skje skriftlig på et standardkjema og oversendes elektronisk via databasen omhandlet i artikkel 10.

4. De berørte vedkommende myndigheter skal bli enige om hvilke språk som skal brukes i anmodninger og ved formidling av opplysninger, før anmodningene framsettes. Dersom enighet ikke kan oppnås, skal anmodninger oversendes på det eller de offisielle språk i den anmodende myndighets medlemsstat, og svarene på det eller de offisielle språk i den anmodede myndighets medlemsstat.

5. Opplysninger som formidles som følge av en anmodning, skal oversendes direkte til den anmodende myndighet, og samtidig også til den anmodende og den anmodede myndighets sentrale kontaktorganer.

6. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

Artikkel 13

Bruk av opplysninger, vern av personopplysninger samt taushetsplikt og forretningshemmeligheter

1. Oversendte opplysninger kan brukes bare for å sikre overholdelse av regelverket som beskytter forbrukernes interesser.

2. Vedkommende myndigheter kan bruke alle oversendte opplysninger, dokumenter, undersøkelsesresultater, erklæringer, bekreftede kopier eller etterforskningsresultater som bevismateriale, på lik linje med tilsvarende dokumenter innhentet på eget territorium.

3. Enhver opplysning som oversendes personer som arbeider for vedkommende myndigheter, domstoler, andre offentlige myndigheter og Kommisjonen, herunder opplysninger meldt til Kommisjonen og lagret i databasen omhandlet i artikkel 10, og hvis utlevering ville få negative følger for

– vernet av den enkeltes privatliv og integritet, særlig i samsvar med Fellesskapets regelverk for vern av personopplysninger,

– en fysisk eller juridisk persons forretningsinteresser, herunder immaterialrettigheter,

– rettergang og juridisk rådgivning,

eller

– formålet med kontrollen eller etterforskningen,

skal være fortrolige og undergitt taushetsplikt, med mindre utlevering er nødvendig for å stanse eller forby en overtredelse innenfor Fellesskapet, og myndigheten som oversender opplysningene samtykker i at de utleveres.

4. Ved anvendelsen av denne forordning skal medlemsstatene vedta de lovgivningsmessige tiltak som er nødvendige for å begrense rettigheter og forpliktelser etter artikkel 10, 11 og 12 i direktiv 95/46/EF, i den grad det er nødvendig for å beskytte de interesser som er omhandlet i direktivets artikkel 13 nr. 1 bokstav d) og f). Kommisjonen kan begrense rettigheter og forpliktelser etter artikkel 4 nr. 1, artikkel 11, artikkel 12 nr. 1, artikkel 13-17 og artikkel 37 nr. 1 i forordning (EF) nr. 45/2001 når en slik begrensning er et nødvendig tiltak for å beskytte de interesser som er omhandlet i forordningens artikkel 20 nr. 1 bokstav a) og e).

5. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

Artikkel 14

Utvexling av opplysninger med tredjestater

1. Når en vedkommende myndighet mottar opplysninger fra en myndighet i en tredjestat, skal den oversende opplysningene til vedkommende myndighet i andre medlemsstater, i den grad dette er tillatt etter bilaterale bistandsavtaler med tredjestaten og er i samsvar med Fellesskapets regelverk for beskyttelse av enkeltpersoner i forbindelse med behandling av personopplysninger.

2. Opplysninger som oversendes i henhold til denne forordning, kan av vedkommende myndighet også oversendes en myndighet i en tredjestat i henhold til en bilateral bistandsavtale med tredjestaten, forutsatt at det er innhentet samtykke fra den vedkommende myndighet som opprinnelig oversendte opplysningene, og dette er i samsvar med Fellesskapets regelverk for beskyttelse av enkeltpersoner i forbindelse med behandling av personopplysninger.

Artikkel 15

Vilkår

1. Medlemsstatene skal gi avkall på alle krav om tilbakebetaling av utgifter som påløper i forbindelse med anvendelsen av denne forordning. Den anmodende myndighets medlemsstat skal imidlertid være ansvarlig overfor den anmodede myndighets medlemsstat for alle omkostninger og tap som oppstår som en følge av tiltak som en domstol finner er ubegrunnede hva angår kjensgjerningene i overtredelsen innenfor Fellesskapet.

2. En anmodet myndighet kan etter å ha rådført seg med den anmodende myndighet nekte å imøtekomme en anmodning om håndhevingstiltak i henhold til artikkel 8, dersom

a) rettergang allerede er igangsatt eller endelig dom allerede er avsagt for de samme overtredelser innenfor Fellesskapet og mot de samme selgere eller leverandører, av rettsmyndighetene i den anmodede eller den anmodende myndighets medlemsstat,

- b) den, etter å ha gjennomført behørig etterforskning, mener at det ikke har funnet sted noen overtredelse innenfor Fellesskapet,

eller

- c) den mener at den anmodende myndighet ikke har lagt fram tilstrekkelige opplysninger i samsvar med artikkel 12 nr. 1, med mindre den anmodede myndighet allerede har nektet å etterkomme en anmodning i henhold til nr. 3 bokstav c) om den samme overtredelsen innenfor Fellesskapet.

3. En anmodet myndighet kan nekte å etterkomme en anmodning om opplysninger etter artikkel 6 dersom

- a) den etter å ha rådført seg med den anmodende myndighet mener at denne ikke ber om de aktuelle opplysninger for å avgjøre om en overtredelse innenfor Fellesskapet har funnet sted, eller for å avgjøre om det er rimelig grunn til mistanke om at den vil finne sted,

- b) den anmodende myndighet ikke er enig i at opplysningene er undergitt bestemmelsene om fortrolig behandling og taushetsplikt i artikkel 13 nr. 3,

eller

- c) strafferettslig etterforskning eller rettergang allerede er igangsatt, eller endelig dom allerede er avsagt, for de samme overtredelser innenfor Fellesskapet og mot de samme selgere eller leverandører, av rettsmyndighetene i den anmodede eller den anmodende myndighets medlemsstat,

4. En anmodet myndighet kan beslutte ikke å oppfylle forpliktelsene omhandlet i artikkel 7 dersom strafferettslig etterforskning eller rettergang allerede er igangsatt, eller endelig dom allerede er avsagt, for de samme overtredelser innenfor Fellesskapet og mot de samme selgere eller leverandører, av rettsmyndighetene i den anmodede eller den anmodende myndighets medlemsstat,

5. Den anmodede myndighet skal underrette den anmodende myndighet og Kommisjonen om sin begrunnelse for å nekte å imøtekomme en anmodning om bistand. Den anmodende myndighet kan henvise saken til Kommisjonen, som skal avgi uttalelse etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

6. De tiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

KAPITTEL IV

FELLESSKAPETS VIRKSOMHET

Artikkel 16

Samordning av håndhevingen

1. I den grad det er nødvendig for å nå målene i denne forordning, skal medlemsstatene underrette hverandre og Kommisjonen om virksomhet som er av interesse for Fellesskapet, på områder som for eksempel:

- a) opplæring av tjenestemenn med ansvar for forbrukervern, herunder språkopplæring og organisering av kurs,
- b) registrering og klassifisering av forbrukerklager,
- c) opprettelse av sektorvise nettverk for ansvarlige tjenestemenn,
- d) utvikling av informasjons- og kommunikasjonsverktøy,
- e) utvikling av standarder, metoder og retningslinjer for tjenestemenn som arbeider med forbrukervern,
- f) utveksling av tjenestemenn.

Medlemsstatene kan, i samarbeid med Kommisjonen, i fellesskap utføre den virksomhet som er nevnt i bokstav a)-f). Medlemsstatene skal i samarbeid med Kommisjonen utarbeide en felles ramme for klassifisering av forbrukerklager.

2. Vedkommende myndigheter kan utveksle ansvarlige tjenestemenn for å bedre samarbeidet. Vedkommende myndigheter skal treffe de tiltak som er nødvendige for at de ansvarlige tjenestemenn som deltar i utvekslingen, skal kunne delta aktivt i vedkommende myndighets virksomhet. For dette formål skal slike tjenestemenn ha tillatelse til å utføre de oppgaver som vedkommende vertsmyndighet tildeler dem i samsvar med lovgivningen i sin medlemsstat.

3. Under utvekslingen skal den ansvarlige tjenestemanns sivilrettslige og strafferettslige ansvar behandles på samme måte som for vedkommende vertsmyndighets tjenestemenn. Ansvarlige tjenestemenn som deltar i utvekslingen, skal følge faglige standarder og hensiktsmessige interne atferdsregler hos vedkommende vertsmyndighet som særlig sikrer at enkeltpersoner gis vern ved behandling av personopplysninger, at saksbehandlingen er rimelig og rettferdig, og at reglene fastsatt i artikkel 13 om fortrolig behandling og taushetsplikt blir overholdt.

4. De fellesskapstiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, herunder nærmere bestemmelser om gjennomføring av felles virksomhet, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

Artikkel 17

Forvaltningssamarbeid

1. I den grad det er nødvendig for å nå målene i denne forordning, skal medlemsstatene underrette hverandre og Kommisjonen om virksomhet som er av interesse for Fellesskapet, på områder som for eksempel:

- a) forbrukeropplysning og rådgivning,
- b) støtte til forbrukerrepresentanters virksomhet,
- c) støtte til virksomhet som drives av organer med ansvar for utenrettslig løsning av forbrukertvister,
- d) støtte til forbrukernes klageadgang,
- e) innhenting av statistikk, forskningsresultater eller andre opplysninger om forbrukernes atferd og holdninger, og følgene av dette.

Medlemsstatene kan, i samarbeid med Kommisjonen, i fellesskap utføre den virksomhet som er nevnt i bokstav a)-e). Medlemsstatene skal i samarbeid med Kommisjonen utarbeide en felles ramme for virksomheten nevnt i bokstav e).

2. De fellesskapstiltak som er nødvendige for gjennomføringen av denne artikkel, herunder nærmere bestemmelser om gjennomføring av felles virksomhet, skal vedtas etter framgangsmåten nevnt i artikkel 19 nr. 2.

Artikkel 18

Internasjonale avtaler

Fellesskapet skal samarbeide med tredjestater og med vedkommende internasjonale organisasjoner på de områder som kommer inn under denne forordning, om å gi forbrukerne et sterkere økonomisk vern. Nærmere bestemmelser om samarbeidet, herunder innføring av ordninger for gjensidig bistand, kan avtales mellom Fellesskapet og de berørte tredjestater.

KAPITTEL V

SLUTTBESTEMMELSER

Artikkel 19

Komitéfremgangsmåte

1. Kommisjonen skal bistås av en komité.
2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse, samtidig som det tas hensyn til bestemmelsene i beslutningens artikkel 8.

Tidsrommet fastsatt i artikkel 5 nr. 6 i beslutning 1999/468/EF skal være tre måneder.
3. Komiteen fastsetter sin forretningsorden.

Artikkel 20

Komiteens oppgaver

1. Komiteen kan gjennomgå alle saker som gjelder anvendelsen av denne forordning, og som lederen tar opp, enten på eget initiativ eller på anmodning fra en medlemsstats representant.
2. Den skal særlig gjennomgå og vurdere hvordan denne forordnings bestemmelser om samarbeid virker.

Artikkel 21

Rapporter

1. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til alle internrettslige bestemmelser som de vedtar, eller til avtaler om annet enn enkeltsaker som de inngår, på områder som omfattes av denne forordning.
2. Hvert annet år fra denne forordning trer i kraft, skal medlemsstatene gi Kommisjonen rapport om dens anvendelse. Kommisjonen skal offentliggjøre disse rapportene.
3. Rapportene skal inneholde følgende:
 - a) nye opplysninger om vedkommende myndigheters organisering, myndighet, ressurser eller ansvarsområder,
 - b) opplysninger om utviklingstendenser, midler og metoder i forbindelse med overtredelser innenfor Fellesskapet, særlig dersom de avdekker mangler eller hull i denne forordning eller i regelverket som beskytter forbrukernes interesser,

- c) opplysninger om håndhevingsmetoder som har vist seg å være effektive,
- d) sammenfattendestatistikk over vedkommendemyndigheters virksomhet, for eksempel tiltak etter denne forordning, mottatte klager, håndhevingstiltak og rettsavgjørelser,
- e) sammendrag av viktige rettsavgjørelser fra nasjonale domstoler som fortolker regelverket som beskytter forbrukernes interesser,
- f) andre opplysninger som er relevante for anvendelsen av denne forordning.

4. Kommisjonen skal på grunnlag av medlemsstatenes rapporter framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet om anvendelsen av denne forordning.

Artikkel 22

Ikrafttredelse

Denne forordning trer i kraft den tjuende dag etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Den får anvendelse fra 29. desember 2005.

Bestemmelsene om gjensidig bistand i kapittel II og III får anvendelse fra 29. desember 2006.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg, 27. oktober 2004.

For Europaparlamentet

J. S. BORRELL FONTELLES

President

For Rådet

A. NICOLAÏ

Formann

VEDLEGG

Direktiver og forordninger som omfattes av artikkel 3 bokstav a)⁽¹⁾

1. Rådskonklusjon 84/450/EØF av 10. september 1984 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om villedende reklame (EFT L 250 av 19.9.1984, s. 17). Sist endret ved europaparlaments- og rådskonklusjon 97/55/EF (EFT L 290 av 23.10.1997, s. 18).
2. Rådskonklusjon 85/577/EØF av 20. desember 1985 om forbrukervern ved avtaler som inngås et annet sted enn på den næringsdrivendes faste forretningssted (EFT L 372 av 31.12.1985, s. 31).
3. Rådskonklusjon 87/102/EØF av 22. desember 1986 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om forbrukerkreditt (EFT L 42 av 12.2.1987, s. 48). Sist endret ved europaparlaments- og rådskonklusjon 98/7/EF (EFT L 101 av 1.4.1998, s. 17).
4. Rådskonklusjon 89/552/EØF av 3. oktober 1989 om samordning av visse bestemmelser om utøvelse av fjernsynsvirksomhet, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene: artikkel 10-21 (EFT L 298 av 17.10.1989, s. 23). Sist endret ved europaparlaments- og rådskonklusjon 97/36/EF (EFT L 202 av 30.7.1997, s. 60).
5. Rådskonklusjon 90/314/EØF av 13. juni 1990 om pakkeriser, herunder pakkeferier og pakketurer (EFT L 158 av 23.6.1990, s. 59).
6. Rådskonklusjon 93/13/EØF av 5. april 1993 om urimelige vilkår i forbrukeravtaler (EFT L 95 av 21.4.1993, s. 29). Endret ved kommisjonsvedtak 2002/995/EF (EFT L 353 av 30.12.2002, s. 1).
7. Europaparlaments- og rådskonklusjon 94/47/EF av 26. oktober 1994 om beskyttelse av kjøperen i forbindelse med visse aspekter ved avtaler om deltidsbruksrett til fast eiendom (timeshare-avtaler) (EFT L 280 av 29.10.1994, s. 83).
8. Europaparlaments- og rådskonklusjon 97/7/EF av 20. mai 1997 om forbrukervern ved fjernsalgsavtaler (EFT L 144 av 4.6.1997, s. 19). Endret ved direktiv 2002/65/EF (EFT L 271 av 9.10.2002, s. 16).
9. Europaparlaments- og rådskonklusjon 97/55/EF av 6. oktober 1997 om endring av direktiv 84/450/EØF om villedende reklame til også å omfatte sammenlignende reklame.
10. Europaparlaments- og rådskonklusjon 98/6/EF av 16. februar 1998 om forbrukervern ved opplysning om priser på forbruksvarer (EFT L 80 av 18.3.1998, s. 27).
11. Europaparlaments- og rådskonklusjon 1999/44/EF av 25. mai 1999 om visse sider ved forbrukerkjøp og tilknyttede garantier (EFT L 171 av 7.7.1999, s. 12).
12. Europaparlaments- og rådskonklusjon 2000/31/EF av 8. juni 2000 om visse rettslige aspekter ved informasjonssamfunnstjenester, særlig elektronisk handel, i det indre marked (direktivet om elektronisk handel) (EFT L 178 av 17.7.2000, s. 1).
13. Europaparlaments- og rådskonklusjon 2001/83/EF av 6. november 2001 om innføring av et fellesskapsregelverk for legemidler for mennesker: artikkel 86-100 (EFT L 311 av 28.11.2001, s. 67). Sist endret ved direktiv 2004/27/EF (EFT L 136 av 30.4.2004, s. 34).
14. Europaparlaments- og rådskonklusjon 2002/65/EF av 23. september 2002 om fjernsal av finansielle tenester til forbrukere.
15. Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 261/2004 av 11. februar 2004 om fastsettelse av felles regler for erstatning og assistanse til flypassasjerer ved nektet ombordstigning og ved innstilte eller vesentlig forsinkede flyginger (EUT L 46 av 17.2.2004, s. 1).

⁽¹⁾ Direktivene i punkt 1, 6, 8 og 13 inneholder særlige bestemmelser.